

*Сакај ги ситџе - без оґлед на Релиџијата или националноста.
Божјитџе луѓе се насекаде. И никогаши не знаеш дали човекоит
шито денес си го среитнал уитре нема да биде Светиител...*

РАЗГОВОР СО СТАРИЦА ГАВРИЛИЈА за Љубовита, за Еросоит

За Љубовита, за Еросоит, шито ќе ни кажетџе?

Старицата Гаврилија: Љубовта, Еросот, е најубавото нешто коешто прво излегува во животот на човекот. Како едно цвеќе коешто цвета затоа што сџе уште не знае што му се случува! Ја меша во себе щубовта што треба да Му ја даде на Бога и ја дава на некој човек. Таа е Првата Љубов. Зашто во основа не го щуби другиот човек...Може тој да биде со сите недостатоци на светот. Не ги гледа. Дојде титој, зашито беше ситремна душаита моја да щуби. Ја сака таа личност, зашто ја сака Љубовта...А таа Љубов, е Бог. Значи, го прави тоа на видлива личност, наместо да го прави на Невидливиот, на Изворот на Љубовта. И обично се случува некој неуспех како што треба да биде за полек-полек да ги отвори своите очи, да види...

Значи, неуспехоит го наоѓаитџе како неоитходен за да се собере човекоит?

Старицата Гаврилија: Во Неговата голема Љубов за човекот, Бог треба да го воспита лека-полек. Еден го воспитува со некој еротски (щубовен) неуспех. Друг со губење на некое од сетилата. Трет боледува и лежи во кревет една и пол година и седи и размислува за својот живот итн. Кај оние коишто можат да се научат од животот, постојат сите овие воспитни средства... Но Бог тоа го прави со толкава щубов, што ние не го ни разбираме...

Проблемоит на личноито ситрадање итременоџу ги мачи луѓеито... Значи, иттреба во секој случај човекоит да мине низ Болкаита и Таѓаита за да се усоврши ?

Старицата Гаврилија: Да Ви кажам, навистина треба. Зашто човекот е грешен и премногу е лесно да биде вовлечен во Гревот и да мисли дека сџе оди како што треба! И ова е убаво... И другото е убаво... И така, да го заборави своето Предназначие.

Кое е Предназначението на човекој?

Старицата Гаврилија: Предназначението на човекот?... *Зайовед нова ви давам: да се љубиш еден со друг...* Предназначението е пак Љубовта. Ништо друго. Немој да правиш ништо друго... Но, што е Љубовта? Кога гледаш некој човек, кој било човек, да престанеш да постоиш ти навистина како суштество и да влезеш во неговата душа. Макар тој да е злодеец... Макар и да е нешто што не го разбираш... Ќе влезеш! Зашто и тој го има во себе Божјиот Здив. Ја има Искрата Христова. И има срце коешто чука како твоето... Со други зборови, ти самиот се одразуваш (огледуваш) во него. Ако не го правиш тоа, тогаш не можеш да му помогнеш на другиот. А каква полза има да Го љубиме само Бога со рацете високо издигнати кон Господа, вертикално, а да не ги отвориме и хоризонтално, да го земеме целото Човештво доколку е можно, и така нашето тело да се претвори во Знакот на Крстот...

...Знакој на Крстој... Ги зафаќа четирите страни на Хоризонтот и во нив го зајвара целиот свет.

Старицата Гаврилија: А знаете ли заедно со него што затвара? Најголемото уживање, мир, спокојство, кротост, Милост и Божествена љубов во нашето срце...

Значи, кое е вашето Начело?

Старицата Гаврилија: (смеејќи се)... Не е мое. Тоа е она што го рече Свети Августин: *Љуби и љуби ги сакаш...* Зашто ако љубиш, тогаш не можеш да правиш зло!

Сестро моја, за Љубовта и за Дејството што друго би можеле да ни кажејте?

Старицата Гаврилија: Она што може да го прави љубовта, особено кај децата, го гледаме на Училиште. Истото дете со една учителка може да биде вака, а со друга да се однесува поинаку, бидејќи има симпатија кон неа. Во земјоделското училиште имавме деца, сирачиња од братоубиствената војна, како што беше едно малечко девојче чијшто татко бил убиен од спротивната страна. Тоа малечко девојче секојпат кога одеше во Лангада на одморите трчаше кај убиецот на нејзиниот татко за да го линчува - мало девојченце!... Но штотогор

разговараме и ќе почнеме да го читаме Евангелието, сфаќаше дека на прво место е љубовта и дека тоа што се случуваат криминали и слични такви работи е едно страшно Допуштање Божјо, и дека во Раката Божја е да казни или да не казни, дали ќе прости или не, и дека на нас останува само да забораваме... И дојде Божиќ, а таа пак отиде во Лангада, и таму на патот по којшто минуваше со нејзините помина тој, и сите отидоа да ја фатат, за да не се нафрли врз него, но таа им рече: „Нема да му направам ништо, не се вознемирувајте. Сега веќе тој е во Правдата Божја, а не во мојата"... гледате како се случува промената кога се постапува на друг начин, само со љубов?

Кажејте ми и нешто друго за љубовта. Како треба да се дава? До каде треба да се дава?

Старицата Гаврилија: Видете. Како што ви кажав, штотогор човекот ќе престане да љуби престанува да дише. Тоа е како нашето дишење. Ние сме создани, потквасени, така да кажеме, со љубовта. Така? Но тоа е нешто неодредено. Теорија... Љубов, љубов, љубов. Меѓутоа, се гледа. Најпрво во изразувањето кога ќе зборувате со вашиот ближен, во тоа што него секогаш ќе го ставате на прво место - зашто љубовта и смиреното се синоними, тоа да го знаете...

Секако.

Старицата Гаврилија: А тоа го гледаме во животот. Кога некој љуби, постојано другата личност ја става на прво место. Ќе биде смирен пред љубената личност. Така?

Меѓутоа, љуба е една...слабост. Го љубам, да речеме, мојот маж, мојата жена, и љубам толку многу што се жртвувам себеси, исчезнувам. Ги љубам сите удоволствија, помагам, народот што го вели: ситојам како зајалена свеќа... и на крајот, ме остава и ситанува и бега!

Старицата Гаврилија: Да, но видете. Љубејќи го нашиот маж, нашата жена, не заборавајте дека се љубиме себеси. Разбравте? Таа љубов не е љубов што ја даваш без да земаш. Меѓутоа, вистинската љубов е кога даваш без да очекуваш да земеш ништо. Значи кога ќе дадеш љубов и чекаш и ти

да земеш љубов, тоа е пак длабока љубов кон себеси... Љубовта на мајката кон детето е навистина повозвишена. Затоа што дава без да биде сигурна дека ќе земе.

Да. И многу честіо, простиува мајката...

Старицата Гаврилија: А тоа, заедно оди. Трпение, простување... сè е внатре во Љубовта. Љубов е и да влезеш на местото на другиот. Тоа е она што го рече Христос: *Љуби го твојот ближен како себеси.* И тоа што му го рече на законикот: *оди и ти прави истио.* Независно од тоа кој е тој. Добар е? Лош е? Туѓинец е? Наш е? Љубов значи да љубиш некого за тоа што е тој. За да напредува тој. Не во однос на тебе. Ништо во врска со тебе. Така Бог нè љуби нас.

Сестро моја, ова е една правилна љубов. Значи го љубиш пријателот и природно ситиш до правилниот израз на љубовта со тоа што го кажавте. Меѓутоа, со она 'Љуби го твојот непријател' доаѓаш целосно во сиропивставеност со тоа што го викаме самоодржување...

Старицата Гаврилија: Ќе Ви кажам нешто необично, и тоа од искуство. Човекот што љуби не може да почувствува кој е неговиот непријател. Тоа е апсолутно невозможно. Ќе дојдат други да му кажат, а тој пак нема да верува. Не може да поверува во тоа. Но и ако дознае и поверува, пак ќе го сожалува, ќе рече: *Ех, кутриот... Како се чувствуваш така?* Нема да рече: *Види за мене што мисли... И кој е тој!*... или нешто друго положо... Во Подражавање на Исус се вели: „Кога правиш сè, и најголемите жртви, и кога ќе се дадеш дури и себеси целиот за нешто, и пак не ти го признаат тоа, да се сетиш дека пак си слуга непотребен пред Господа. Што и да правиш... Зашто кога ќе се сетиме на бескрајната Љубов и Милосрдие на Господа и што и да примаме од Бога, ние, што да возвратиме? Единственото што можеме да го возвратиме е токму ова: една снисходливост, една радост, една жртва... сето тоа. И да видите и нешто друго. Сè додека го правиме сето тоа без да мислиме на себеси ние не се замараеме, не боледуваме, не страдаме од ништо. Кога ја нудите вашата љубов цел ден, или со sluжење, или со гостољубие... ете, како ко-

га Ве прашав пред малку дали се уморивте што толку време сте на нога за да нè услужувате, Вие ми одговоривте: „Ма, воопшто не се заморив“. Знаете зашто? Затоа што не чувствуваме замор кога љубиме. Така е. Што возвраќаш? Не можеме да Му возвратиме на Бога, но ќе возвратиме сè на оној што е според образот и подобие! Повелете?

Секако... Меѓутоа сакам да се навраќам на темата за Бракој и на темата за виојолнување-то на еден човек од друѓ коишто влежува во некаква сиропивставеност со тоа што го вели некој дека човекој се виојолнува (восовриува) во Осаменоста, со себеси, со неговата комуникација со Бога, нормално...

Старицата Гаврилија: Да. Но, тоа што велите

Мајка Гаврилица е родена на 2 октомври 1897 г. во Цариград. Живеела во Турција, Грција, Англија, Индија, Палестина, Франција, Америка, Африка. Замонашена е во Палестина, во манастирот на „Св. Марта и Марија“ во Витанија.

Примила мала схима во пештерата на Св. Антониј на Патмос, од Старецот Амфилохиј Макрис, 1062 г. Се упокоила во Господ во 1992 г. на островот Лерос, кога и ја примила Великата схима од Старецот Дионисиј Светогорец.

„нормално со комуникацијата негова со Бога“ го велите како да е споредно, додека тоа е цел. Друго нешто е да одиш да живееш со себеси, а друго е да одиш да живееш со Бога. Кога одиш да живееш со себеси, штом ќе отидеш во Осаменост, ќе се најдеш, и како што имам горко искуство, нема да сакаш да се видиш ниту половина час, така што ќе ти се прикаже... Во Осаменоста ќе се видиме со многу силни бои, и некои дела што кога бевме во Светот ни изгледаа толку убави, сега ќе ги видиме како да се ништо, како една проекција на себеси, како гордост... Меѓутоа кога оди човекот сам да живее со Бога, оди да Му благодари, размислувајќи за Неговата Љубов, за Неговото Битие, за Неговите ѕвезди, за Неговата месечина, за сето Создание што ни го даде. Не можеш да го видиш сето тоа, а да не се сетиш на Него... Не можеш да видиш едно зајдисонце што ќе го памтиш целиот твој живот, а да не се сетиш дека Он го направил. Бога Го гледаме во Неговите дела. Меѓутоа прво Го гледаме во нашата душа, кога се сообразуваме со Жртвата што ја прави за нас.

*Но, сејшо тшоа како може да се „врзе“ со работи-
та на човекој, со блајата шшо иреба да ги има
за да го изгради своето семејство, со кукајта
шшо сака да ја изгради...*

Старицата Гаврилија: ...со материјалното! Зошто
Господ не знаеше за материјалното? Никогаш не
зборуваше за материјалното богатство... А кога си
со Него, тогаш не можеш да разговараш и да ре-
чеш: „*Ке изградам сега вишор сирај. Шшо да пра-
вам Госјоди? Дај ми една среќка!*“... Можеш?

*Не. Но внатре во човекој е склоноста да созда-
ва. Создава ишшувајќи. Создава свирејќи музика.
Создава цршјајќи, градејќи, делкајќи дрво...*

Старицата Гаврилија: ...како сестра Марија која
седи и прави мали ракотворби и оди еднаш месеч-
но во градот, ги продава, купува суварки, чај и ше-
кер коишто ѝ се потребни и се враќа во пештерата
и седи во Осаменост цел месец... И пак се симнува,
како некогаш оние коишто живееле во Пустина.
Меѓутоа, тоа не можеш да го направиш закон. За-
што човекот е грешен и не може лесно да поверу-
ва во тој пат што му го покажа Христос. Не може.
Ти вели: „Тогаш, зошто рече Бог *плодете се и мно-
жете се?*“ Ама за тоа ли се ожени (омажи)? Ед-
наш, во Америка, еден од слушателите тоа ми го
рече. И тогаш, се свртев и им вела: „Да крене ра-
ка оној којшто се венчал за да не запре Создава-
њето!“ И се разбира, сите се изнасмеаја. Никој не
се венчал за тоа! Се венча за да станеш соработник
Божји во Создавањето? Не... Туку бидејќи си заса-
ка некого и тој би требало да биде исклучиво твој,
а не на целиот свет. Така е...

*Ама тшаму, во тшаа љубов, не се восовршува ли
човекој? Љубовта не му носи тшага, болка...*

Старицата Гаврилија: ...за неговата индивидуа.
Меѓутоа, ако стане еден од двајцата и избега, то-
гаш се восовршува другиот.

*Сестро моја, вие верувате дека човекој се
восовршува самиој, со себеси, со Бога, и сшшга
во една полнош...*

Старицата Гаврилија: Но човекот тоа не може да
го прави секогаш. Зашто човековата слабост сака
друштво. Не може. Но Христос ни рече: *Оди и ос-
тави го твоето семејство, остави го твојот
имот, остави сè и следи ме.* И тогаш, го зема тој
што Го следи и го носи насекаде. Го носи кај леп-

розните, кај инвалидите, кај хендикепираните, кај
сите, и им ја дава својата љубов на сите овие соз-
данија коишто ги немаат даровите и радостите што
ги имаат другите, и човекот се наоѓа себеси и жи-
вее радосен. Штом човекот се заборави себеси во
другите, и живее така, веќе нема потреба да бара
Пријателство, да бара Брак, да бара, да бара... Це-
лиот свет гори... Што да кажам... Колку се радувам
на сите тие девојчиња коишто доаѓаат и ми велат:
„Штом ќе завршам сакам да одам на Мисија...“,
„Штом ќе ја земам мојата диплома сакам да одам
да работам во Африка“... или не знам каде. Чув-
ствуваат потреба да ја дадат Божјата Љубов. Така
ќе порасне нивната душа..

**Старицата рече: „Љубовта е про-
гонета. Љубовта е жртвувана.
Љубовта е на Крстот... “**

За ЛЉУБОВТА, за СМИРЕНИЕТО

Старицата Гаврилија: Љубовта и Смирението одат заедно. Кога љубиш еден човек, не можеш да бидеш егоист спрема него. Земи ги детето и мајката. Братот и сестрата. Таткото и мајката. Се сеќавам, кога бев дете со мајка ми којашто премногу ја сакав и со татко ми којшто беше толку мек и добар, не се дрзнував да имам своја волја кога мојот егоизам сакаше нешто... Само за да не ги натажам! Не зашто не го сакав тоа или она. Го сакав. Но истото се случува и денес. Ако не правам нешто лошо, тоа е затоа што не сакам да Го „натажам“ Бога. Не затоа што Му се тресам. Затоа што Го љубам. Не сум Божји заробеник. Ниту се имам „предадено“, како што се случува во војна. Сакам секој ден да се принесувам себеси. Со сета моја љубов и со сета моја волја, сега кога сум жива, а не да сум само еден труп на послушност. Можам да го правам и тоа, но ќе бидам труп. Му велам: „Го сакам тоа што го сакаш, Боже мој“. Не можам да го почувствувам тоа поинаку. Така и со луѓето. Сакам со сето мое срце да ги љубам, и ги љубам. И воопшто не ме интересира кој е човекот. Човек е. Со едно срце, со една душа, со еден памет, како мене. Крај!

Уште рече: „Најголемата енергија на Земјата е : Состојбата на Молитва. Оваа состојба на молитва е нешто што може да го стресе целиот свет! Ова е состојба што ја достигнувале Светителите некогаш...”

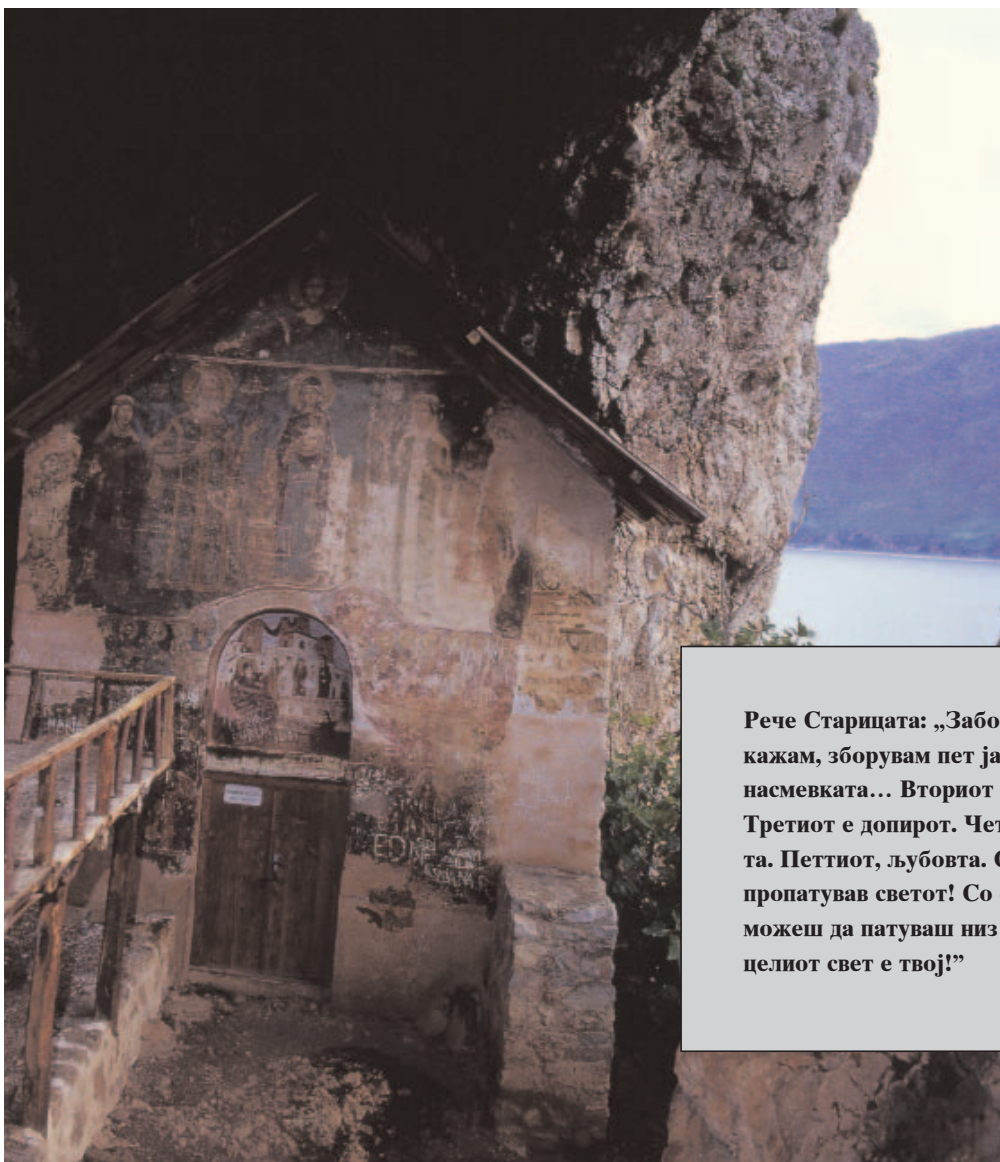
Фото: М.Ц.

За СВЕТОСТА и за МУДРОСТА денес

Сестро моја, во Синаксариите читаме за толку многу Светиители. Меѓуштоа, во нашево време што се случува? Постојат ли уште?

Старицата Гаврилија: Секако дека постојат. Слава Му на Бога. Ви ја кажав приказната за Јордан? Некогаш во Патра живееше еден вистински Пастир. Отец Гервасиос. Имаше многу духовни деца. Во истиот град живееше и еден бегалец, негово духовно дете, којшто се викаше Јордан и беше слеп. Имаше и една сестра која секое утро во едно сандаче му ставаше мали продукти за продавање,

бонбони и друго, за да ги продаде. Тој ја знаеше цената на секој од производите. На пладне се враќаше дома со празно сандаче, но само со третина од парите што требаше да ги има. Затоа што некои, или децата, го крадеа. Стана и отиде кај духовникот и му вели: „Отец, страшно сум очаен“. „Што ти е, Јордане? Кажи ми ја твојата мака“. „Отец, поради мојата хендикепираност толку многу луѓе ставам во искушение и ме крадат. Што треба да правам?“... И тогаш Духовникот му рече: „Јордане, чедо мое, кога ќе отидеш од оваа земја, моли се и за нас грешните“... Ете ти го денешниот Светител! Јордан! Така е. Ниту Светоста може некој да знае кога ќе ја најде, но ниту Мудроста. Затоа што и Мудроста се наоѓа таму каде што не ја очекуваш. И гледате како понекогаш некои баби и некои дедовци ви кажуваат поуки! А пред сè, како живеат еден живот којшто станува пример за сите, без да зборуваат многу. Голема е Тајната на животот што еден човек го живее, кога без да зборува, зборува самиот негов живот. Нема потреба никогаш да зборува за Бога. Ќе Го почувствува (Бога) другиот од начинот на којшто живее овој. А спротивно на тоа, можеш дење-ноќе да зборуваш за Бога, но ако не Го живееш, тогаш си кимвал што свечи и бакар што звучи...низ целиот свет - целиот свет е твој!”

Рече Старицата: „Заборавив да ти кажам, зборувам пет јазици; првиот е насмевката... Вториот се солзите. Третиот е допирот. Четвртиот, молитвата. Петтиот, љубовта. Со овие јазици го пропатував светот! Со овие јазици можеш да патуваш низ целиот свет целиот свет е твој!”